

— IV tromesečje —

Datum: 5. 10. 2013.

1. Karakter kao posledica pojedinačnih dela

“Koji je vjeran u malom, i u mnogom je vjeran.” (Luka 16, 10)

Svesno obraćanje pažnje na ono što svet smatra nevažnim donosi uspeh u životu. Mala dela milosrđa, mala samoodricanja, upućivanje malih ohrabrenja, obraćanje pažnje na male grehe – to je hrišćanstvo. Zahvalno primanje svakodnevnih blagoslova, mudro korišćenje svakodnevnih prilika, marljivo razvijanje poverenih talanata – to je ono što Gospod traži od nas.

Onaj koji verno ispunjava male dužnosti pripremiće se da ispuni zahteve obimnijih odgovornosti. Čovek koji je ljubazan i uslužan u svakodnevnom životu, koji je velikodušan i strpljiv u porodici, čiji je stalni cilj da usreći svoje ukućane, biće prvi koji će se odreći sebe, prvi koji će se žrtvovati kada to Učitelj zatraži.

Mi smo, možda, spremni da damo svoju imovinu Gospodnjem delu, ali se to neće računati ako Hristu ne damo i srce, puno ljubavi i zahvalnosti. Oni koji će biti pravi misionari u stranim zemljama prvo treba da budu pravi misionari u domu. Oni koji žele da rade u Učiteljevom vinogradu moraju za to da se pripreme pažljivim obrađivanjem malog dela vinograda koji je Bog poverio njihovom staranju.

Kako čovek misli u svom srcu, takav je! Mnoge misli sačinjavaju nepisanu istoriju svakog pojedinog dana, i te misli imaju veliki uticaj na oblikovanje karaktera. Moramo strogo paziti na svoje misli; svaka

nečista misao ostavlja duboku brazdu u duši. Svaka zla misao ostavlja zao pečat na um. Ukoliko su misli čiste i svete, čovek postaje bolji zato što ih je gajio. One ubrzavaju duhovni puls, jačaju našu snagu da činimo dobro. I kao što svaka kapljica kiše priprema put drugima da natope zemlju, tako i jedna dobra misao priprema put drugoj...

I najduži lanac se sastoji od pojedinačnih karika. Ukoliko je jedna od tih karika pokidana, celi lanac je neupotrebljiv. Tako je i sa karakterom. Pravilno uravnotežen karakter se oblikuje pojedinačnim dobrim delima koja činimo. Jedna mana, negovana umesto savladana, čini čoveka nesavršenim i zatvara pred njime vrata Svetoga Grada. Onaj koji želi da uđe u Nebo mora da oblikuje karakter bez mane i mrštine ili takvoga čega. Ništa pogano neće tamo ući. U celom otkupljenom mnoštvu neće se videti nijedan nedostatak.

Božje delo je savršeno kao celina zato što je savršeno u svakom svom delu, ma koliko malom. On oblikuje svaku vlat trave sa istom brigom kao da stvara celi svet. Ukoliko želimo da budemo savršeni, moramo biti verni u malome. (MYP 143-145)

Datum: 12. 10. 2013.

2. Okruženi Božjom milošću

“Mnogo muke ima bezbožnik, a koji se uzda u Gospoda, oko njega je milost.” (Psalam 32, 10)

Često mislimo da oni koji služe Bogu imaju mnogo više nevolja od nevernih i da je put, obeležen da njime putuju, neravan... Međutim, da li grešnik uživa u svojim svetovnim zadovoljstvima i uživanjima bez ograničenja? O, ne! Ima trenutaka kada je grešnik užasno uznemiren. On se boji Boga, ali Ga ne voli.

Da li su bezakonici slobodni od razočaranja, zbuđenosti, zemaljskih gubitaka, siromaštva i očajanja? Mnogi među njima pate od trajnih bolesti, a nemaju moćnoga i jakoga Boga da se na Njega oslone, nemaju blagodati odozgo da ih ojača i podrži u njihovoj nemoći. Oni se oslanjaju na svoju snagu. Nemaju nikakve utehe kad gledaju u budućnost, već ih muči strašna neizvesnost; i tako zatvaraju svoje oči kada dođe smrt, ne nalazeći nikakvog veselja u očekivanju jutra

vaskrsenja, jer ne gaje nikakvu radosnu nadu da će dobiti deo u prvom vaskrsenju...

I hrišćanin je podložan bolestima, razočaranjima, siromaštvu, klevetama i očajanju. Ali, usred svega toga on voli Boga, odlučuje da izvršava Njegovu volju, i ništa tako visoko ne ceni kao znake Njegovog odobravanja. Izložen vihoru nevolja i stalnim promenama životnih okolnosti, on zna da postoji Neko ko sve to zna, Neko ko će prignuti svoje uho da čuje viku ožalošćenih i nevoljnih, Neko ko će imati saučešća za sve tužne i ublažavati strahovanja svakog srca.

Usred svih svojih nevolja, hrišćanin ima snažnu utehu. I ako Bog dozvoli da ga zadesi neka dugotrajna, teška bolest pre nego što bude sklopio svoje oči i umro, on je u stanju da sve s vedrinom podnosi... On posmatra budućnost s nebeskim zadovoljstvom. Kratak odmor u grobu, a onda će Davalac života raskinuti okove groba, osloboditi zarobljenika i izvesti ga iz njegove prašnjave postelje u besmrtnost, da više nikada ne iskusi bol, tugu ili smrt. O, kakve li nade za hrišćanina! Neka ta hrišćanska nada bude i moja! Neka bude i tvoja! (Letter 18, 1859)

Datum: 19. 10. 2013.

3. Šta je vera?

“Vjera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo.” (Jevrejima 11,1)

Vera u Hrista nije delo prirode, već Božje delo u ljudskim mislima, obavljeno u samoj duši Svetim Duhom, koje nam otkriva Hrista kao što nam je Hristos pokazao Oca. Vera je srž onoga čemu se nadamo, dokaz onoga što ne vidimo. Sa svojom silom koja opravdava i posvećuje, ona je daleko iznad onoga što ljudi nazivaju naukom. To je nauka o večnim stvarnostima. Ljudska nauka je često prevarena i zavodi s pravog puta, dok nebeska nauka to nikada ne čini. Ona je tako jednostavna da je i dete može shvatiti, iako je i najobrazovaniji ljudi ne mogu objasniti. Ona je neobjašnjiva i nemerljiva, nadilazi svaku ljudsku sposobnost izražavanja. (MS 44, 1904)

Prihvatanje Hristove posredničke službe je temelj istinske vere... Oni koji budu dovoljno dugo gledali u božansko ogledalo da sagledaju i prezru svoje grehe, svoju nesličnost krotkome i poniznome Isusu, imaće snage da pobede. Svi koji istinski veruju priznaće i odbaciti svoje grehe. Oni će sarađivati s Hristom u delu stavljanja svojih nasleđenih i stečenih sklonosti prema zlu pod upravu božanske volje, tako da greh nema više vlasti nad njima. Gledajući na Isusa, Začetnika i Svršitelja svoje vere, preobraziće se u Njegovo obličje. Oni će uzrasti do punog rasta ljudi i žena u Isusu Hristu...Oni koji iskreno veruju, koji priznaju i odbace svoje grehe, postajaće sve sličniji Hristu, sve dok se o njima na Nebu ne bude kazalo: "Vi ste ispu-njeni u Njemu!" (Kološanima 2, 10) – (Letter 21, 1901)

"Ištite i daće vam se!" (Matej 7,7) – glasi obećanje. Naša je uloga da se oslonimo na Reč s nepokolebljivom verom, verujući da će Bog postupiti po svom obećanju. Neka vera prokrči svoj put kroz senke neprijatelja. Kada se pojavi sumnja koja navodi na pitanja, priđite Isusu i ohrabrite svoju dušu razgovarajući s Njime. Otkupljenje koje je On platio umesto nas je potpuno. Žrtva koju je On prineo bila je dovoljna i bez mane. Nebo ima na raspolaganju nepresušni izvor po-moći svima kojima je pomoć neophodna. (Letter 42, 1900)

Datum: 26. 10. 2013.

4. Vera i osećanja se razlikuju

"Jer po vjeri živimo a ne po gledanju." (2. Korinćanima 5,7)

Kada se uskladimo s pisanom Rečju, onda treba i da hodimo ve-rom. Mi sramotimo Boga kada odbijamo da Mu verujemo pošto nam je dao tako prekrasne dokaze svoje ljubavi pune saosećanja, da-rujući nam svoga Sina. Treba da gledamo na Isusa, da svoje molitve upućujemo s verom, oslanjajući se na Njegovu snagu. Kada bismo više izražavali svoju veru, kada bismo se više radovali blagoslovima za koje znamo da ih imamo, onda bismo svakoga dana uživali u ve-likoj radosti i snazi.

Osećanja i vera se toliko međusobno razlikuju kao istok od zapada. Vera ne zavisi od osećanja. Svakoga dana treba da se posvećujemo Bogu, da verujemo da Hristos razume i prihvata žrtvu, ne ispitujući sebe kako bismo videli da li imamo takvu dubinu osećanja za koju mislimo da treba da odgovara našoj veri. Zar nemamo obećanje da je naš nebeski Otac mnogo više spreman da svoga Svetoga Duha udeli onima koji Ga traže u veri nego što su roditelji spremni da dobre darove daju svojoj deci? Mi treba da idemo napred kao da na svaku molitvu koju upućujemo Božjem prestolu dobijamo odgovor od Onoga čija se obećanja uvek ispunjavaju. Čak i kada smo pritisnuti žalošću, imamo prednost da pevamo u srcima svojim Gospodu. Kada to budemo činili, nestaće magle i oblaka i mi ćemo izaći iz senke i tame na jasnu svetlost sunca Njegove prisutnosti.

Kada naučimo svoju dušu da ima više vere, više ljubavi, više strpljenja, više savršenog poverenja u našeg nebeskog Oca, imaćemo i više mira i sreće dok prolazimo kroz sukobe ovog života. Gospodu nije milo da se kidamo, da nas brige otimaju iz Isusovih ruku. On je jedini izbor svake blagodati, On je ispunjenje svakog obećanja, ostvarenje svakog blagoslova...Naše hodočašće bi zaista bilo usamljenički poduhvat da nije Isusa. "Neću vas ostaviti sirotne!" (Jovan 14,18) – kaže nam On. Pamtimmo Njegove reči, verujmo Njegovim obećanjima, ponavljajmo ih danju i razmišljajmo o njima noću i budimo srećni! (MS 75, 1893)

Datum: 2. 11. 2013.

5. Snaga za danas

"Dokle traju dani tvoji trajaće snaga tvoja." (5.Mojsijeva 33,25)

Zahvalna sam Bogu na obećanju Njegove blagodati, koja je namenjena Njegovom narodu za sada, za danas... Obećanje ne glasi da ćemo danas imati snage za buduće nevolje, da će se On unapred postarati za očekivane buduće teškoće i pre nego što se pojave. Mi možemo, ukoliko hodimo u veri, očekivati snagu i pomoć čim ih naše okolnosti budu zahtevale. Mi živimo verom, a ne gledanjem. Gospod se postarao za nas da možemo tražiti od Njega upravo ono

što nam je neophodno. Blagodat za sutra neće nam biti data danas. Čovjekova potreba je prilika za Boga... Božja blagodat se nikada ne daje da bi bila uzaludno potrošena, pogrešno primenjena ili izopačena, ili ostavljena da rđa neupotrebljena...

Dok nosite svakodnevne odgovornosti u ljubavi i strahu Božjemu, hodeći kao poslušna deca u svoj poniznosti uma, snaga i mudrost od Boga biće vam date da savladate svaku tešku okolnost.

Mi ne bismo bili u stanju da se suočimo s nevoljama ovoga vremena bez Boga. Nama neće biti neophodna hrabrost i čvrstina nekadašnjih mučenika sve dok se ne budemo našli u okolnostima u kojima su oni bili... Mi treba da dobijamo svakoga dana određenu količinu blagodati za nevolje koje će nas zadesiti toga dana. I tako ćemo rasti u blagodati i u poznanju Gospoda našega Isusa Hrista; i ako nas nevolje budu zadesile, ukoliko se budemo morali naći okruženi tamničkim zidinama, za veru Isusovu i za držanje Božjeg svetog Zakona, "dokle traju dani tvoji trajaće snaga tvoja". Ukoliko se progonstva budu ponovila, biće nam data blagodat da razbudi sve energije duše i da pokaže istinski heroizam.

Treba da se držimo u blizini Izvora svoje snage iz dana u dan. I kada neprijatelj bude navalio kao reka, Duh Gospodnji će podignuti zastavu nasuprot njemu. Božje obećanje da će nam snaga biti u skladu s potrebama tog dana sasvim je sigurno. Mi možemo s pouzdanjem gledati u budućnost jedino u snazi koja nam je data za sadašnje potrebe. Iskustva s Bogom će nam svakoga dana postajati sve dragocennija... Ne brinite se unapred. Danas je naša potreba... Gospod je naš Pomoćnik, naš Bog i naša snaga u vremenu potrebe. (MS 22, 1889)

Datum: 9. 11. 2013.

6. Iz pobeđe u pobeđu

"Jer svaki koji je rođen od Boga pobjeđuje svijet; i vjera je naša ova pobjeda koja pobjedi svijet." (1.Jovanova 5,4)

Kada se oblaci navuku između vaše duše i Boga, kada je sve oko vas mračno i nepovoljno, kada neprijatelj bude spreman da liši dušu poštenog odnosa prema Bogu i istini, kada se zabluda pokaže

uverljiva i privlačna, tada je vreme za molitvu i za ispoljavanje vere u Boga... Gajeći veru, duša se osposobljava da se uzdigne iznad same sebe, da prodre kroz paklene senke koje neprijatelj baca na puteve svake duše koja teži za besmrtnom krunom...

Isus je rekao: "Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast." (Marko 14,38) Mi treba da stražimo i da se molimo sve dok Sotona bude navlačio oblake neverovanja, sastavljene od svakog zla koje je mogao pronaći da navede ljudski um da popusti iskušenju. Međutim, oblak koji se postavlja između Boga i ljudskog bića ne može da obavije čoveka niti da prodre u njegovu dušu sve dok on sam ne otvori svoj um i svoje srce njegovim tamnim zracima. Božji anđeli će čuvati od otrovne malarije neprijateljevih iskušenja svakog čoveka koji se uzdiže iznad samoga sebe, okolnosti i okruženja, gledajući prema Isusu kroz svaki veo i svaku maglu i oblak, prodirući verom i kroz najmračnije iskušenje...

Kada se sjedinite s Hristom, daće vam se svaka snaga koju tražite. Nastavajući u Njemu, možete se boriti muški. Što više budete verovali i uzdali se kao dete u Isusa Hrista, to će veća postajati i vaša sposobnost da verujete. Verom stojite. Samo pokazujući veru možete pobediti sebe... Sebičnost je tlo na kome se Sotona uvek susreće sa onima koje želi da prevari i zarobi i da upravlja njima. Ali, ako se Hristova pravednost pokaže u vama, postaćete jaki. Gledajući iznad sebe prema raspetom Spasitelju, prema vaskrsлом i vaznesenom Gospodu, koji, kao naš zastupnik, posreduje za nas, hvatajući se za Hristovu snagu i uspešnost, možemo pobediti. (Letter 30, 1896)

Nijedna pobjeda koja je ikada postignuta ne može se ni na koji način uporediti s pobjedama vere. Nikada nemojte prestajati da se oslanjate na veru. Ona može da pobedi usred obeshrabrenja, da postigne pobjedu za pobjedom. (Letter 111, 1902)

Datum: 16. 11. 2013.

7. Molitva, kanal svih blagoslova

"I sve što uzištete u molitvi vjerujući, dobićete." (Matej 21,22)

Molitva je disanje duše, kanal svih blagoslova. Kada pokajnička duša, shvatajući potrebe čovečanstva, osećajući prezir prema samoj

sebi, uputi svoju molitvu, Bog vidi njene borbe, posmatra njene sukobe i primećuje njenu iskrenost. On stavlja svoj prst na njen puls, i zapaža svaki udar njenog srca. Nijedno osećanje ne može je oduševiti, nijedna emocija pokrenuti, nikakva žalost pomračiti, nijedan greh okaljati, nijedna misao niti namera obuzeti, a da On o tome ništa ne zna. Ta duša je otkupljena po neizmernoj ceni, pa je voljena neizrecivom ljubavlju...

Hristos, naš Spasitelj ... je imao telesne potrebe koje su se morale zadovoljiti, telesni umor koji se morao savladati i upravo je molitvom koju je upućivao svome Ocu bivao osnažen za svoje dužnosti i nevolje. Iz dana u dan On je ispunjavao svoje uobičajene dužnosti, trudeći se da spase duše. Njegovo srce se s nežnim saučešćem obraćalo onima koji su bili umorni i natovareni. Provodio je cele noći na molitvi, moleći se za one koji prolaze kroz iskušenja...

Hrišćanin je dobio poziv da svoje terete prenese na Boga u molitvi, da se čvrsto poveže sa Hristom nitima žive vere. Gospod nam je dao vlast da se molimo, objavljujući da čuje molitve onih koji se oslanjaju na Njegovu neizmernu snagu. Njega će proslavljati oni koji Mu se približavaju, koji verno obavljaju Njegovu službu. "Ko se tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer se u tebe uzda." (Isaija 26,3) Ruka Svemogućega ispružena je da nas usmerava i vodi napred i napred. Idite napred, kaže Gospod; Ja znam vaš slučaj i Ja ću vam poslati pomoć. Nastavite da se molite. Imajte vere u Mene. Kada tražite radi slave moga imena, primićete. Ja ću se proslaviti pred onima koji kritički ukazuju na svaku vašu pogrešku. Oni će videti kako istina slavno pobeđuje. "I sve što uzištete u molitvi, vjerujući, dobićete!"

Istinska vera, istinska molitva – koliko snage ima u njima! (R&H, 30.oktobar 1900)

Datum: 23. 11. 2013.

8. Otvorena vrata prema Božjem prestolu

“Znam tvoja djela; gle, dadoh pred tobom vrata otvorena, i niko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo sile, i držao si moju riječ, i nisi se odrekao imena mojega.” (Otkrivenje 3,8)

Verni Svedok izjavljuje: “Gle, dadoh pred tobom vrata otvorena!” Zahvalimo se Bogu i srcem i dušom i glasom; i naučimo da Mu se približavamo kao kroz otvorena vrata, verujući da slobodno možemo izlaziti pred Njega sa svojim molbama, da će nas On čuti i uslišiti. Upravo zahvaljujući živoj veri u Njegovu moć da nam pomogne mi ćemo primiti snagu da vodimo bitke Gospodnje, puni poverenja u Njega i sigurni da ćemo pobediti. (7 SDA BC 960.961)

Onima koji se trude da budu verni Gospodu možda će biti uskraćene mnoge prednosti ovoga sveta; njihov put će se možda sužavati, neprijatelji istine sprečavaće njihovo delo ali nema te sile koja može da zatvori vrata povezanosti između Boga i tih duša. Sam hrišćanin može da zatvori ta vrata svojim popuštanjem grehu, ili odbacivanjem nebeske svetlosti. On može odvratiti svoje uho da ne čuje poruku istine, i na taj način preseći vezu između Boga i svoje duše... Svakoga dana mi imamo dragocenu prednost da se povežemo s Hristom, koji je pred nama dao otvorena vrata. Celo Nebo nam stoji na raspolaganju. Ako budemo poslušna Božja deca, svakoga dana možemo dobijati novu količinu blagodati. Kakva god se iskušenja, nevolje, ili progonstva mogu naći na našem putu, ne smemo se obeshrabriti. Ni čovek ni Sotona ne mogu zatvoriti vrata koja je Hristos otvorio za nas. (R&H, 26. mart 1889)

Kada god budemo kušani, treba da gledamo ta otvorena vrata. Nikakva sila ne može sakriti pred nama svetlost slave koja blista sa praga Neba duž cele dužine lestvica kojima treba da se penjemo; jer, Gospod nam je dao snagu od svoje snage, hrabrosti od svoje hrabrosti, svetlost od svoje svetlosti. Kada sile tame budu savladane, kada svetlost Božje slave preplavi svet, mi ćemo sve videti i razumeti mnogo jasnije nego sada. Kada bismo samo shvatili da je slava Božja svuda oko nas, da je Nebo mnogo bliže Zemlji nego što mislimo, mi bismo imali Nebo u svojim domovima dok se pripremamo za Nebo. (7 SDA BC 961)

Datum: 30. 11. 2013.

9. Naučimo kako da se molimo

“Gospode! nauči nas moliti se Bogu!” (Luka 11,1)

Hristos nije dao ovu molitvu (Oče naš, Luka 11,2-4) ljudima da je formalno ponavljaju. On ju je dao kao sliku onoga što naše molitve treba da budu – jednostavne, iskrene, sveobuhvatne. (MS 23, 1899)

Mnoge molitve se upućuju bez vere. Upotrebljava se propisani niz reči, ali nema stvarne upornosti. Te molitve su prožete sumnjama, oklevanjem; one ne donose nikakvo olakšanje onima koji ih upućuju, nikakvu utehu ili nadu drugima. Upotrebljava se oblik molitve, ali nedostaje duh, što pokazuje da molilac nije svestan svoje potrebe...

Naučite da se molite kratko, usmereno, tražeći upravo ono što vam je potrebno. Naučite da se molite glasno, tamo gde vas jedino Bog može čuti. Nemojte upućivati prividne molitve, već iskrene molitve, osećajne, izražavajući glad duše za Hlebom života. Da smo se više molili u svojoj kleti, bili bismo bolje osposobljeni da se razumno molimo u javnosti. Te sumnjičave, oklevajuće molitve bi nestale. Kada bismo zajedno sa svojom braćom učestvovali u javnim bogosluženjima, mogli bismo učiniti da bogoslužjenja postanu privlačnija; jer, trebalo bi da sa sobom donesemo nešto od atmosfere Neba, naše bogoslužnje bi postalo stvarnost, a ne samo forma... Ukoliko se duša ne moli dovoljno dugo u kleti i dok se bavi svojim svakodnevnim poslovima, to će se pokazati na molitvenom bogoslužjenju.

Život duše zavisi od uobičajenog razgovora s Bogom. Njene potrebe postaju obznanjene i srce se otvara da primi sveže blagoslove. Zahvalnost teče sa iskrenih usana; osveženje koje se prima od Isusa pokazuje se u rečima, u delima aktivne dobrotvornosti, na javnim bogosluženjima. U srcu postoji ljubav prema Isusu, a tamo gde je ima, ljubav neće biti sputavana, već izražena. Molitva u kleti odražava unutrašnji život. Srce koje ljubi Boga čeznuće da razgovara s Njime i oslanjaće se na Njega sa svetim poverenjem.

Naučimo da se razumno molimo, izražavajući svoje zahteve jasno i precizno. Molimo ... se onako kao što osećamo. “Jer neprestana

molitva pravednoga mnogo može pomoći!” (Jakov 5,16) – (R&H, 22. april 1884)

Datum: 7. 12. 2013.

10. Ponizna, istrajna molitva

“Ilija bješe čovek smrtan kao i mi, i pomoli se Bogu da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest mjeseci. I opet se pomoli i nebo dade dažd, i zemlja iznese rod svoj.” (Jakov 5,17.18)

Važne pouke su nam date u Ilijinom iskustvu. Kada je na brdu Karmil uputio svoju molitvu za kišu, njegova vera bila je stavljena na probu, ali je on istrajavao u upućivanju svoga zahteva Bogu. (2 SDA BC 1034)

Sluga je stražario dok se Ilija molio. Šest puta se vraćao sa straže, govoreći: Nema ničega, nema oblaka, nema ni znaka kiše. Ipak, prorok se nije prepustio obeshrabrenju. Nastavio je da istražuje svoj život, da bi video gde je propustio da hvali Boga. ... Dok je istraživao svoje srce, izgledalo je kao da postaje sve manji i manji, po svojoj vlastitoj proceni i u Božjim očima. Izgledalo mu je da je postao ništa a da je Bog sve, i kada je stigao do odluke da će se odreći sebe, dok će istovremeno prionuti uz Spasitelja kao svoju jedinu snagu i pravednost, dobio je odgovor. Pojavio se sluga i rekao: “Eno, mali oblak kao dlan čovječji diže se od mora!” (1. Carevima 18,44)

Mi imamo Boga čije uho nije zatvoreno za naše molbe; i ako okušamo Njegovu reč, On će odati priznanje našoj veri. On želi da sve svoje interese isprepletemo s Njegovim interesima i onda će nas sigurno blagosloviti; a pošto dobijemo blagoslov, nećemo slavu pripisati sebi, već ćemo svu slavu odati Bogu. Bog ne uslišava sve naše molitve prvoga dana kada smo Ga prizvali, jer kada bi to učinio, smatrali bismo da uvek imamo pravo na sve Njegove blagoslove koje izliva na nas i na Njegovu naklonost. Umesto da ispitujemo svoje srce da vidimo da li gajimo bilo kakvo zlo, da li se odajemo bilo kakvom grehu, mi bismo postali nemarni i propustili da shvatimo da zavisimo od Njega...

Ilija se ponizio sve dok nije došao u stanje da slavu više ne pripisuje sebi. To je stanje kada Gospod čuje naše molitve, jer ćemo tada svu slavu odavati Njemu... Jedino je Bog dostojan da bude slavljjen. (2 SDA BC 1034)

Datum: 14. 12. 2013.

11. Uspomene u dvoranama sećanja

“Tada uze Samuilo kamen, i metnu ga između Mispe i Sena, i nazva ga Even-Ezer, jer reče: Dovde nam Gospod pomože!”
(1. Samuilova 7,12)

Ima mnogo više ohrabrenja za nas u najmanjem blagoslovu koji smo sami primili nego u čitanju biografskih dela koja opisuju veru i iskustva poznatih Božjih ljudi. Ono što smo sami iskusili u vezi s blagoslovima koje smo stekli na temelju Njegovih dragocenih obećanja, možemo sačuvati u dvoranama sećanja i bez obzira da li smo bogati ili siromašni, obrazovani ili nepismeni, posmatrati i razmišljati o tim dokazima Božje ljubavi. Svaki dokaz Božjeg staranja i Njegove dobrote i milosti treba sačuvati kao nepropadljivu uspomenu u dvoranama sećanja. Bog bi želeo da se Njegova ljubav, Njegova obećanja, zapišu na tablice našeg uma. Čuvajte dragocena otkrivenja Božja tako da nijedno slovo ne bude izbrisano ili zamagljeno.

Kada je Izrailj postizao posebne pobeđe pošto je napustio Egipat, postavljani su spomenici da podsećaju na te pobeđe. Bog je zapovedio Mojsiju i Isusu Navinu da upravo to učine, da podignu spomenike. Kada su Izrailjci postigli značajnu pobeđu nad Filistejima, Samuilo je podigao kamen za spomen i nazvao ga Even-Ezer, govoreći: “Dovde nam je Gospod pomogao!”

Zar ne bismo mogli i mi, sećajući se prošlosti i gledajući nove nevolje i povećane teškoće – čak i stradanja, odricanja i tuge pred sobom – da ne budemo potišteni, već da gledajući u prošlost kažemo: “Dovde nam je Gospod pomogao! Ja ću predati svoju dušu Njemu na čuvanje, kao svom vernom Stvoritelju. On će u dan nevolje sačuvati ono što sam mu poverio. (MS 22, 1889)

Posmatrajmo veličanstvene spomenike, podsetnike na ono što je Gospod učinio da bi nas utešio i spasao iz ruke onoga koji razara. Održavajmo svežim u svom sećanju sve nežne usluge koje nam je učinio – suze koje nam je obrisao, boli koje je ublažio, strahovanja koja je uklonio, brige koje je raspršio, potrebe koje je zadovoljio, blagoslove koje je izlio – i tako nas ojačao za sve što nas očekuje tokom našeg preostalog hodočasničkog putovanja. (SC 125)

Datum: 21. 12. 2013.

12. Vera koja pravda

“Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista.” (Rimljanima 5,1)

Opravdanje verom za mnoge je tajna. Bog opravdava grešnika kada se on pokaje za svoje grehe. On gleda Isusa na krstu na Golgoti... on gleda na žrtvu pomirnicu kao na svoju jedinu nadu, putem pokajanja pred Bogom – jer su prekršeni zakoni Njegovog carstva – i verom u našeg Gospoda Isusa Hrista kao Onoga koji nas može spasti i očistiti od svakog bezakonja.

Hristovo posredničko delo započelo je pojavljivanjem čovekove krivice i patnji i bede, čim je čovek postao prestupnik. Zakon nije bio ukinut da bi se čovek opravdao i doveo u zajedništvo s Bogom. Međutim, Hristos je preuzeo službu njegovog jemca i izbavitelja postajući greh umesto čoveka, kako bi čovek mogao postati pravedan pred Bogom u Onome i preko Onoga koji je bio jedno sa Ocem. Bog može opravdati grešnike samo kada im udeli pomilovanje za grehe, kada primi na sebe kaznu koju su zaslužili, i kada se ponaša prema njima kao da su stvarno pravedni i da nikada nisu ni sagrašili, poklanajući im svoju božansku naklonost i postupajući prema njima kao da su pravedni. Oni su opravdani samo uračunatom Hristovom pravednošću. Otac prihvata Sina, i sa žrtvom pomirnicom svoga Sina prihvata i grešnika...

Ima na hiljade onih koji veruju u jevanđelje i u Isusa Hrista kao Otkupitelja sveta, ali koji nisu spaseni tom verom... Oni se ne kaju i

nemaju one vere koja se hvata za Hrista kao svog Spasitelja koji im oprašta grehe; njihovo verovanje ih ne navodi na pokajanje...

Vera koja opravdava uvek prvo dovodi do istinskog pokajanja, a onda i do dobrih dela, koja su tada samo plod te vere. Nema spasonosne vere koja nema dobrih rodova. Bog je dao Hrista našem svetu da postane zamena za grešnika. Čim se pokaže istinska vera u zasluge skupocene žrtve pomirnice, čim grešnik prihvati Isusa kao Spasitelja, tog trenutka je opravdan pred Bogom, zato što je dobio pomilovanje. (MS 46, 1891)

Datum: 28. 12. 2013.

13. Krst pre krune

*“A i svi koji pobožno hoće da žive u Hristu Isusu, biće gonjeni.”
(2.Timotiju 3,12)*

Mi možemo ojačati svoju veru i oživeti svoju ljubav ukoliko često budemo odlazili do podnožja krsta i tu razmišljali o Spasiteljevoj poniznosti. Gledajte Veličanstvo Neba kako strada kao prestupnik! Neokaljana čistota, nepomućena pravednost nisu Ga zaštitili od laži i ukora. On je krotko snosio optužbe grešnika protiv sebe, dao je svoj život da bismo mi mogli dobiti oprostjenje i živeti večno. Da li smo spremni da pođemo Njegovim stopama? Jedini razlog zašto sada ne doživljavamo veća progonstva krije se u tome što u svom životu ne sledimo mnogo vernije primerni život Isusa Hrista! Uveravam vas, braćo i sestre, kada biste hodili kao što je On hodio, brzo biste saznali šta znači biti progonjen i mučen Njega radi!

Ukoliko se nadamo da ćemo poneti krunu, moramo očekivati da ćemo nositi krst. Naše najveće nevolje doći će od onih koji tvrde da su pobožni. Tako je bilo sa Otkupiteljem sveta, tako će biti i sa Njegovim sledbenicima. ... Oni koji ozbiljno žele da zadobiju krunu večnoga života ne treba da se iznenade ili obeshrabre kada se na svakom koraku prema nebeskom Hananu budu suočavali s preprekama i doživljavali nevolje...

Spasitelj zna šta je najbolje za nas. Vera raste u sukobu sa sumnjama, teškoćama i nevoljama. Vrlina prikuplja snagu odupirući se iskušenju. Život vernog vojnika sastoji se od bitaka i marševa. Nema vam odmora, dragi hodočasnici, sa ove strane večnoga Hanana! Međutim, Jovan u svetom viđenju gleda verne duše koje su prošle kroz velike nevolje kako okružuju Božji presto, odevene u bele haljine, krunisane besmrtnom slavom. Pa zašto su onda na Zemlji bile označene kao smeće? Na istražnom sudu Bog je ispitao njihov život i karakter i taj uzvišeni sud je promenio presudu njihovih neprijatelja. Njihova vernost Bogu i Njegovoj Reči je dokazana i Nebo im ukazuje visoke počasti kao pobednicima u borbi sa grehom i Sotonom. (R&H, 28. avgust 1883)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2013.
Za internu upotrebu